

... Бѣше много малѣкъ. Живѣха на края на селото, двамата съ майка си. Тя ходѣше всѣки день на чужди хора да работи, а него оставяше въ кѣщи. Но едно лѣтно утро като излѣзе, вечерята не се върна. Малкото слѣпо момче чака до полунощъ, слуша дишането на гадинкитѣ и хората, слага ухото си на земята да чуе стѣпкитѣ ѝ, — не ги чу. Тогава, изтрѣпнало отъ страхъ, то изкогна навнѣнъ, прострѣ рѣце и почна да пипа тъмнината. Не можеше ли да я види кѣде се е изгубила, зашото нѣмаше очи! Деветъ години ходи Тилилей по селата, разпитва хората и птицитѣ по дърветата, които срѣщаше по дългитѣ друмове, никой не я знаеше, кѣде се изгубила. Тогава слѣпниятъ се върна пакъ въ вехтата (кѣщурка, откачи отъ стената бащината си орѣхова гѣдулка, трѣгна да ходи по свѣта съ нея, заниза пѣсни и забрави.

И чакъ, когато звѣннаха сребърнитѣ парички въ гѣдулката, оживѣ старата му жалба и ѝ му се дощѣ да го пригърнатъ мекитѣ майчини рѣце. Лани презъ пролѣтѣта баба Тиша, когато идваше да посрещне ягнетата, да се не залжчатъ по чуждитѣ махали, му думаше, да прави да струва, ама пари, ако може, нека скѣта. Далечъ нѣкѣде въ една друга земя имало кладенче за слѣпи очи. Който се омие съ водата — проглежда. Но то било презъ свѣта. Пеша се не ходи. Вижъ, ако може да